

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΗΣΥΧΙΑ

Εαὐτό τόν κόσμο τῆς πολυπραγμοσύνης καί τῆς δράσης γινόμαστε καθημερινά μάρτυρες τῆς ἀτέρμονης ἐξέλιξης τῆς τεχνολογίας καί τῶν ἐπιτευγμάτων της. Παρακολουθοῦμε τή ζωή μας νά κυλάει γοργά μέσα στή βουή τῆς καθημερινότητάς μας, φορτωμένη μέ ἔγνοιες καί μέριμνες πού πολλές φορές δέν μας ἀφήνουν νά ἀπολαύσουμε οὔτε μιὰ στιγμή ἡσυχίας.

Τόση δραστηριότητα, πού σχετίζεται περισσότερο μέ υλικές ἀνάγκες, παρά μέ πνευματικές ἀνάγκες. Σχεδόν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι περνᾶμε τή ζωή μας δίχως ἀληθινό σκοπό, δίχως ἀληθινή χαρά καί εὐχαρίστηση. Γαντζωμένοι σέ πράγματα πού θέλουμε νά τά παρουμε σαν σπουδαία, ἐνῶ στην πραγματικότητα δέν εἶναι τίποτα.

Τέτοια εἶναι ἡ δραστηριότητά μας, πού ἂν ἀρχίσουμε καί ἐλαφρύνουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό τίς μέριμνες καί τίς ἔγνοιες, τότε νιώθουμε ὅτι δέν ὑπάρχει γιά ἐμᾶς ζωή. Καί ὅμως δέν καταλαβαίνουμε

ὅτι τό μόνο πού κάνουμε εἶναι νά κυνηγᾶμε τόν ψεύτικο ἴσκιο τῆς ζωῆς μας! Οἱ χαρές καί οἱ εὐτυχίες μας, οἱ διασκεδάσεις μας εἶναι ἄνοστες καί ψεύτικες, γιατί ἀπουσιάζει ἡ πίστη μας στό ὅτι γεννηθήκαμε γιά ἕνα σκοπό ἀνώτερο ἀπό αὐτά τά ἐφήμερα. Μονάχα αὐτή ἡ πίστη δίνει στόν ἄνθρωπο τήν ἐλπίδα, γί' αὐτό καί δέν πρέπει νά ζοῦμε ὅπως οἱ «ἐλπίδα μὴ ἔχοντες καί ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ» Ἐφ.2.12, χωρὶς εἰρήνη καί ἡσυχία στή ψυχή μας. Ἀπελπισμένοι ἀπό τήν ἀγωνιώδη προσπάθεια νά γεμίσουμε τό ἄδειο πιθάρι πού εἶναι ὁ ἑαυτός μας.

Στό Γεροντικό λέει ἕνας ἀββᾶς «ὁ ὀλιγομέριμος ἐν ἀναπαύσει νοός διάγει». Καί παρακάτω προσθέτει ὅτι «χωρὶς ἀμεριμνίας, φῶς ἐν τῇ ψυχῇ σου μὴ ζητήσης, μήτε γαλήνην καί ἡσυχίαν. Ἄνθρωπος πολυμέριμος, πρᾶος καί ἡσύχιος οὐ δύναται εἶναι». Ὁ

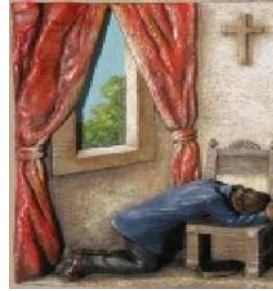
ἀείμνηστος Φώτης Κόντογλου ἔλεγε ὅτι «ὁ ἀλλότριος τῆς εἰρήνης, ἀλλότριός ἐστι τῆς χαρᾶς». Γί' αὐτό μᾶς προτρέπει νά γίνουμε λάτρεις τῆς φύσεως καί τῆς εὐλογημένης ἡσυχίας, ἡ ὁποία μᾶς δίδει τήν δυνατότητα νά φιλοσοφοῦμε πάνω στό προαιώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τήν δημιουργία τοῦ κόσμου καί τή σωτηρία του.

«Ἡσυχία ἐστίν ἀρχή καθάρσεως τῆς ψυχῆς» σημειώνει ὁ Μ.Βασίλειος. Ἀκόμη καί ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἀρκετές φορές ἀποτραβίontan «εἰς ἔρημον τόπον» (Μάτθ.14.13), γιά νά προσευχηθεῖ. Ἄν αὐτό τό ἐφάρμοζε στή ζωή Του Αὐτός πού δέν τό εἶχε ἀνάγκη, ὡς τέλειος Θεός, πόσο θά πρέπει νά τό πράττουμε ἐμεῖς, ὥστε μέσα στήν ἡσυχία νά περιμαζεύουμε, πρὸς τόν ἐσωτερικό μας ἄνθρωπο, τίς αἰσθήσεις μας, κι ἔτσι νά ἀνακαλύπτουμε μέ τό φωτισμό τοῦ Θεοῦ τίς σκοτεινές πλευρές τοῦ ἑαυτοῦ μας. Γί' αὐτό γονατισμένοι μπροστά στό ἀναμμένο καντηλάκι τοῦ σπιτιοῦ μας νά ἀναζητοῦμε τήν πλήρωση τῆς καρδιάς μας «ἵνα μετὰ ἡσυχίας ἐργαζόμενοι, τὸν ἑμαυτῶν ἄρτον ἐσθίωμεν». Β'Θεσ.3.12

ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΗΣΥΧΙΑΣ ΣΟΥ ΖΗΤΩ

Κύριε είναι πολλά τα εξωτερικά ἐρεθίσματα και οι ἀφορμές που περισπούν το νοῦ μας ἀπό τὴν θύμησὴ σου. Ἐἶναι τέτοια ἢ καθημερινότητά μας και οἱ δὴθεν ἀνάγκες μας, που ἢ ἡρεμία και ἢ ἡσυχία φαντάζει ἀπιαστὸ ὄνειρο.

Γι' αὐτὸ και πάλι καταφεύτω σὴ φιλόξενῃ και ζεσθῇ πρὸς τὸν Ταλαίπωρο ἄνθρωπο ἀγκαλιά σου, και σέ παρακαλῶ νά χαρίζεις και σέ μένα αὐτῇ τὴν εὐλοημένῃ ἡσυχία σὴ ζωῆ μου, τὴν ἡσυχία που τενῶ τὴν κατάνυξῃ και τὴν συνίριβῃ τῆς καρδίας μου.

Κύριε δώρησέ μου μιὰ στιγμὴ ἡσυχίας σὴν διάρκεια τῆς σημερινῆς ἡμέρας γιὰ νά ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τῆς βιοτικῆς μέριμνες και νά μου φανερώσεις τὴ θεόπλαστῃ φύσῃ τῆς ψυχῆς μου και τὸν αἰώνιο προορισμὸ τῆς. Γνωρίζω πὼς ἢ ἀρχῇ τῆς αὐτογνωσίας εἶναι ἢ ἡσυχία μαζί μέ τὴν προσευχή, που ἐλκύουν τὸ ἀπύθμενο ἔλεός σου. Βοήθησε μέ νά «ἐπιστρέψω εἰς ἐαυτὸν» γιὰ νά σέ δοξολογῶ και εὐχαριστῶ σέ κάθε περίστασῃ τῆς ζωῆς μου, ὅσο εὐχάριστῃ ἢ δυσχερεστῃ και ἂν εἶναι αὐτῇ.

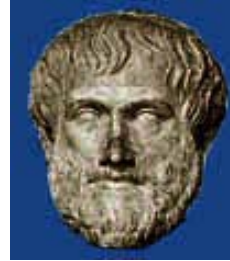
Τὸ ξέρω ὅτι ἢ ρηχῇ πνευματικότητά μου ὀφείλεται ὅσο ὅτι δέν ἔχω ἀταπῆσει και ποθήσει τὴ ζωῆ τῆς ἡσυχίας και τοὺς καρπούς που μας χαρίζει αὐτῇ. Δυνάμωσε με, ὥστε νά μπορῶ νά ἀντιστέκομαι σὶς φευτικές ἀπολαύσεις και τοὺς περιπρασμούς τοῦ κόσμου τούτου και νά μὴν κατὰίνομαι μέ πολλά, γιὰτὶ, ὅπως μας ἔχεις διδάξει, «ἐνός ἐστὶ χρεία». Ἀμήν.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΟΓΝΩΣΙΑ

«Ἐν δέ δικαιοσύνη συλλήβδην πάσα ἀρετή ἐστὶ»
 «Νὰ εἶμαστε δίκαιοι, γιατί ἡ δικαιοσύνη καί ἡ ἀξιοκρατία
 θέτουν τίς βάσεις γιά μία σωστή κοινωνία καί ἔτσι δέν
 προσβάλλεται τό περί δικαίου αἶσθημα» (Ἀριστότελης)

«Εἰ δ ἀναγκαῖον εἶη ἀδικεῖν ἢ
 ἀδικεῖσθαι, ἐλοίμην ἂν μᾶλλον
 ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν»
 «Ἄν ἦταν ἀνάγκη νά ἀδικῶ ἢ νά
 ἀδικοῦμαι, θά προτιμοῦσα ν'
 ἀδικοῦμαι μᾶλλον παρά ν' ἀδικῶ»
 (Πλάτωνας)

«Ἐκεῖνο μόνον δεῖ σκοπεῖν τινά, ποτερον δίκαια ἢ
 ἄδिका πράττει καί ἀνδρός ἀγαθοῦ ἔργα ἢ κακοῦ»
 «Ὁ ἄνθρωπος μόνον αὐτό πρέπει νά ἐξετάζει, ἂν δηλαδή
 ἐνεργεῖ δίκαια ἢ ἄδिका καί ἂν οἱ πράξεις του εἶναι καλές ἢ
 κακές» (Πλάτωνας)

«Μὴν παραβαίνεις τό
 δίκαιο καί τήν ἰσότητα»
 (Πυθαγόρας)

«Εἰ θέλωμεν ἀποθνήσκειν ὑπέρ τῶν δικαίων,
 εὐδοκιμήσομεν»
 «Ἄν εἶμαστε πρόθυμοι νά θυσιαστοῦμε γιά τό δίκαιο, θά
 εὐτυχήσουμε» (Πλάτωνας)

«Εἶναι δύσκολο καί ἀξιέπαινο νά ζεῖ κάποιος
 δίκαια, ὅταν ἔχει τή δύναμη νά ἀδικεῖ τούς
 ἄλλους» (Πλάτωνας)

«Ὁ δίκαιος εἶναι ὁ πιό ἀτάραχος ἄνθρωπος, ἐνῶ ὁ ἄδικος εἶναι γεμάτος ἀπό τή μεγαλύτερη ταραχή»
(Επίκουρος)

«Ὅποιος ἔχει ψυχική γαλήνη πράττοντας ἔργα δίκαια καί νόμιμα, εἶναι πάντα χαρούμενος. Καί ὅταν εἶναι ξυπνητός, ἀλλά καί ὅταν κοιμᾶται νιώθει δυνατός καί χωρίς ἔγνοιες»
(Δημόκριτος)

«Καλύτερα νά ἀδικεῖσαι παρά νά ἀδικεῖς» (Σωκράτης)

«Μήν καταδικάσεις κανέναν, ἂν πρώτα δέν ἀκούσεις καί τά δύο μέρη» (Πλάτωνας)

«Ὅταν ἀκούει κάποιος μόνο τή μία πλευρά, δέν μαθαίνει παρά μόνο τή μισή ἀλήθεια» (Αἴσωπος)

«Μηδενί δίκη δικάσης, πρίν ἂν ἄμφον μύθον ἀκούσης»

«Δέν δικάζουμε κανέναν ἂν πρώτα δέν ἀκούσουμε καί τήν ἄποψή του»

«Ἀδικούμενον τίνα οὐ δεῖ ἀντιδικεῖν»

«Ὅταν ἀδικεῖται κάποιος, δέν πρέπει νά ἀνταποδίδει τήν ἀδικία» (Πλάτωνας)

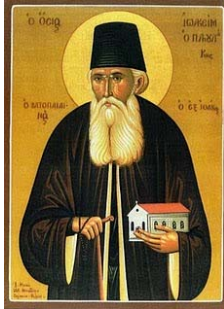
«Ἦθος δικαιοῦ φαῦλος οὐ ψαύει λόγος»
«Ὁ κακός λόγος δέν ἀγγίζει τόν δίκαιο χαρακτήρα».
(ἀρχαῖο γνωμικό)

ΟΣΙΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜ Ο ΙΘΑΚΗΣΙΟΣ

Ο Όσιος Ίωακείμ, κατά κόσμο Ίωάννης Πατρίκιος, γεννήθηκε στον οικισμό Καλύβια της Ίθάκης από ευσεβείς και έναρετους γονείς, τόν Άγγελο καί τήν Αγνή.

Ο Ίωάννης σέ μικρή ηλικία έχασε τήν μητέρα του. Ο πατέρας του νυμφεύθηκε καί πάλι, αλλά ή μητριά του Ίωάννου τόν ταλαιπωροῦσε καί τόν βασάνιζε. Ο Άγιος, τά δύσκολα αὐτά χρόνια, ασκήθηκε στήν ὑπομονή καί τήν ταπείνωση, βρίσκοντας καταφύγιο στήν προσευχή, (στό ἐκκλησάκι του Ἁγίου Σπυρίδωνος) καί στήν μελέτη τῶν ἱερῶν βιβλίων. Στήν ἐφηβική του ηλικία ἐργάσθηκε ὡς ναυτικός στό καϊκι του πατέρα του, προκαλώντας τόν σεβασμό καί τήν ἐκτίμηση του πληρώματος γιά τίς ἀρετές καί τό ἦθος του.

Σέ κάποιο ἀπό τά ταξίδια του βρῆκε καταφύγιο στό Ἅγιον Όρος. Ἐκεῖ, στή Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου κείρεται μοναχός καί λαμβάνει τό ὄνομα Ίωακείμ. Μέ τήν ἐναρξη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς ἐπιλέγει τόν Όσιο καί τόν ἀποστέλλει ἱεροκήρυκα στήν Πελοπόννησο. Ἐκεῖ ὁ Άγιος διδάσκει, καθοδηγεῖ, στηρίζει καί ἐνθαρρύνει τούς Ἕλληνες. Ἐπιπλέον, μέ τό καϊκι του ἐκ Κεφαλληνίας πάπα-Γιάννη Μακρή, μεταφέρει ἀπό τήν Πελοπόννησο στά Ἐπτάνησα γέροντες καί γυναικόπαιδα, σώζοντάς τους ἀπό τίς ἐπιδρομές του Ἰμπραήμ.

Περί τό 1827 ὁ Όσιος Ίωακείμ φθάνει στήν ἀγγλοκρατούμενη πατρίδα του Ίθάκη. Γιά 41 χρόνια διακονεῖ μέσα στον κόσμο καί προφυλάσσει ἀπό τήν ἁμαρτία, τήν πλάνη, τήν αἵρεση. Ἀναφέρονται περιπτώσεις πού ὁ Άγιος προσευχόταν καί βρισκόταν ἐπάνω ἀπό τό ἔδαφος, πλημμυρισμένος ἀπό οὐράνιο φῶς.

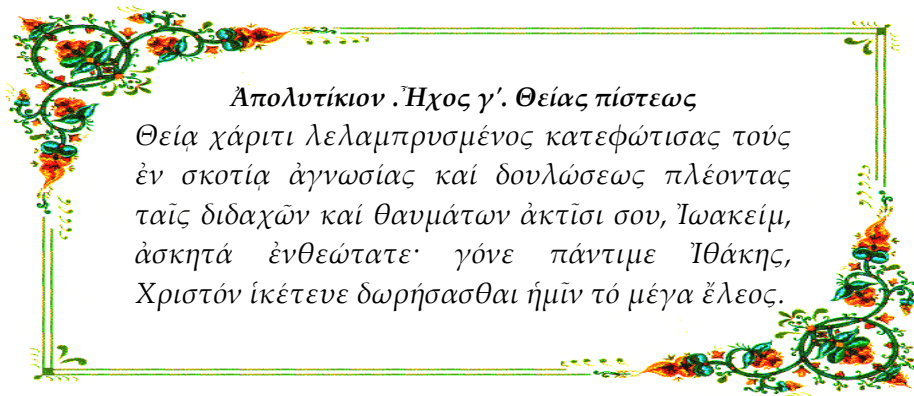
Ο Θεός του χαρίζει τό διορατικό χάρισμα καί ἔτσι γίνεται ὁ σύμβουλος, ὁ παιδαγωγός ἐν Χριστῷ καί ὁ ἰατρός τῶν Ἰθακησίων. Ἐτσι ἀφοῦ ἔζησε ὁ Ὅσιος Ἰωακείμ, κοιμήθηκε μέ εἰρήνη τό ἔτος 1868.

Τό ἱερό σκήνωμα τοῦ Ὁσίου μεταφέρθηκε μετά ἀπό πορεία ἀρκετῶν ὥρων, στό χωριό Σταυρός καί ἐνταφιάστηκε πίσω ἀπό τό ἅγιο Βῆμα τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Βαρβάρας, σύμφωνα μέ τήν ἐπιθυμία του. Τά πρῶτα σημάδια τῆς ἀγιότητος τοῦ Ὁσίου φάνηκαν κατά τή διάρκεια τῆς πομπῆς τοῦ ἱεροῦ σκηνώματός του πρός τό χωριό Σταυρός, ὅπου ἐνῶ ξέσπασε δυνατή βροχή, τό ἱερό λείψανο δέν βράχηκε καθόλου.

Στίς 23 Μαΐου 1992 πραγματοποιήθηκε ἡ ἀνακομιδή τῶν ἱερῶν καί χαριτόβρυτων λειψάνων του μέσα σέ ἀτμόσφαιρα κατανύξεως καί πνευματικῆς ἐξάρσεως καί τό 1998 ἔγινε ἡ ἐπίσημη καί πανηγυρική ἀναγνώριση τοῦ ἁγίου ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο.

Ο Ὅσιος Ἰωακείμ ὁ Ἰθακήσιος, ὁ ὁποῖος ἀνάλωσε ὀλόκληρη τή ζωή του στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τοῦ συνανθρώπου, ἦταν, εἶναι καί θά παραμείνει τό στήριγμα, ἡ παρηγοριά καί ἡ ἐλπίδα τῶν κατοίκων τοῦ ἱστορικοῦ νησιοῦ τῆς Ἰθάκης κι ὄλων τῶν πιστῶν. Καί αὐτός, θά εἶναι ἐκεῖνος, πού θά προσφέρει πλουσιοπάροχα τή θαυματουργική του χάρη καί τίς πολλαπλές εὐεργεσίες σέ ἐκείνους, πού τόν ἐπικαλοῦνται μέ πίστη καί εὐλάβεια.

Ὅμως ἐμεῖς ἄς μνηθοῦμε τή σταθερή του πνευματική ζωή. Μιά ζωή μέσα σέ ἐχθρούς τῆς πίστεως. Μιά ζωή μέ θυσίες τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν καί ἀπολαύσεων. Μιά ζωή γεμάτη δράση καί ἡσυχία γιά τήν σωτηρία τοῦ ἑαυτοῦ του καί τῶν συνανθρώπων του.

ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ ΣΤ' ΟΥΡΑΝΟΥ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ

ΕΙΝΑΙ ΑΓΑΘΟ Η ΗΣΥΧΙΑ;

Πόσο άραγε αγαπούμε την ήσυχία στη ζωή μας; Πόσο επιδιώκουμε την σιωπή και την μερική απομόνωση, από τις βιοτικές μας μέριμνες, για τον πνευματικό μας ανεφοδιασμό;

Καθώς μελετούμε τά συγγράμματα τών πατέρων της Εκκλησίας μας, συνειδητοποιούμε πόσο πολύ οί άγιοί μας ποθοῦσαν την ήσυχία. Γιατί όμως αυτό; Μήπως από ιδιοτροπία, από τεμπελία; Όχι. Αυτή ή αγάπη της ήσυχίας αποτελούσε μίμηση της ζωής και του παραδείγματος του Ιησού Χριστού μας.

Ο Κύριός μας, λίγο πριν αρχίσει τό θείο Του έργο, αποσύρθηκε για 40 μέρες στη ζωή της ήσυχίας, «εις έρημον τόπον» (Μάτθ. 14,13), για νά προσευχηθεί. Αναφέρεται στην Αγία Γραφή ή χρησιμότητα της ήσυχίας: α) ως άποφυγή δοκιμασιών: «**Άκούσας δέ ό Ιησούς άνεχώρησε εκείθεν έν πλοίω εις έρημον τόπον κατ' ιδίαν**» (Μάτθ. 13,13). Καί β) ως ξεκούραση και αναζωογόνηση του έαυτού μας «**Δεϋτε ύμεις... εις έρημον τόπον και αναπαύεσθε όλίγον**» (Μάρκ. 6,31).

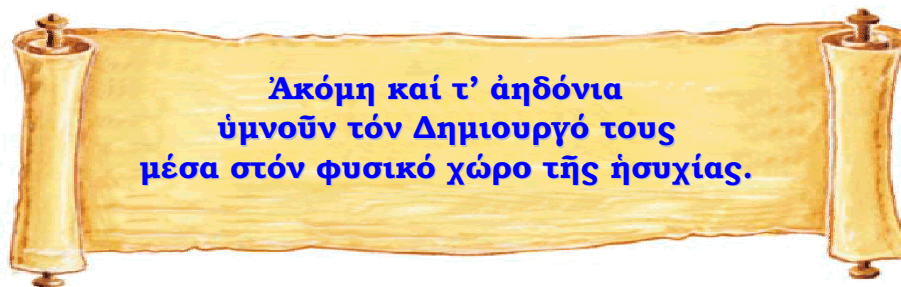
Ζοῦμε σέ μία έποχή μέ έντονους ρυθμούς ζωής, σέ μία κοινωνία όπου επικρατεί ήχορύπανση και εικονορύπανση. Γνώρισμα της ζωής μας είναι ή έσωτερική ένταση, τό άγχος, ή νευρικότητα. Τό ραδιόφωνο και ή τηλεόραση δεσπόζουν στη ζωή μας, καθώς έπαψαν νά είναι «μέσα» και έγιναν σκοποί. Είναι συσκευές μονίμως ανοικτές. Έχουμε την ανάγκη του θορύβου τους, προκειμένου νά μή σκεπτόμαστε. Η σιωπή, αντί νά μᾶς ήρεμεί, μᾶς ένοχλεί στά νεῦρα. Άπιαστο όνειρο ή ήρεμία για τούς πολλούς. Καί όταν τή βροῦμε, την αποφεύγουμε. Όταν στό σπίτι δέν έχουμε κάποια άπασχόληση, δημιουργοῦμε έμεϊς κάποια , χωρίς νά ύπάρχει ανάγκη.

Μέ τέτοιους ρυθμούς μπορούμε νά βροῦμε καιρό γιά προσευχή, γιά μελέτη πνευματικῶν βιβλίων, γιά ἀπολογισμό τῆς πνευματικῆς μας προσπάθειας, γιά ταπείνωση καί κατάνυξη;

Καί ὅμως, ἡ ἡσυχία εἶναι ἀπαραίτητη καί γιά τήν ἀναζωπύρωση τῶν σχέσεών μας μέ τόν Θεό. Γιά τήν ἀναθέρμανση τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀφοσίωσής μας σ' Αὐτόν. Χρειάζεται σιωπή καί ἡσυχία, γιά νά ἐνδοσκοπήσουμε τόν ἑαυτό μας καί νά δοῦμε τά λάθη μας, τίς πτώσεις μας. Μέσα στήν ἡσυχία θ' ἀκούσουμε τή φωνή τῆς συνείδησής μας, θά σκεφτοῦμε τόν αἰώνιο προορισμό μας, τή σωτηρία τῆς ψυχῆς μας. Μόνο μέσα σέ κατάσταση ἡσυχίας μπορούμε νά βυθιστοῦμε σέ περισυλλογή καί αὐτογνωσία. Τότε μόνο ἀντικρῶζουμε τόν ἑαυτό μας, ὅπως καθρεπτίζεται κανεῖς στά ἤρεμα νερά μιᾶς λίμνης. Καί αὐτή ἡ γαλήνια θέα τοῦ ἑαυτοῦ μας, γεννᾷ, ἔπειτα, τήν μετάνοια, ἀφοῦ «**Ἡσυχία ἐστίν ἀρχή καθάρσεως τῆ ψυχῆς**», κατά τόν Μέγα Βασίλειο.

Ἡ ἡσυχία, λοιπόν, δέν σημαίνει παραίτηση ἀπό τή ζωή καί ἀποξένωση ἢ ραθυμία, ἀλλά ἀποτελεῖ μία μέθοδο θεραπείας τοῦ ἑαυτοῦ μας καί γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Δημιουργεῖ καρδιακή εἰρήνη, ἐλευθερία, γνώση τῶν μυστηρίων Του. Οἰκοδομεῖ, παρηγορεῖ, στηρίζει. Εἶναι καρποφόρος καί προσπορίζει ὀφέλη πνευματικά ἀνυπολόγιστης ἀξίας.

Γιά ἐμᾶς πού ἀναζητοῦμε τόν Θεό, ἡ ἡσυχία γίνεται ἕνας ἄλλος δρόμος ἐπικοινωνίας, ἕνας ἄλλος τρόπος ζωῆς. Εἶναι τό πλαίσιο γιά νά συνομιλήσουμε περισσότερο μαζί Του, νά Τόν ἀκούσουμε, νά Τόν βιώσουμε. Μέσα σ' αὐτή τή ζωή τῆς ἡσυχίας ὑπάρχει εἰρήνη, κοινωνικότητα μοναδική, μιᾶ σιωπή καί εὐγλωττη πρόοδος στήν πορεία μας πρὸς τόν οὐρανό. Θά βροῦμε, λοιπόν, λίγο χρόνο γιά τό εὐλογημένο αὐτό ἀγαθό, τήν ἡσυχία;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

γ. Μετά την Μ.Εἴσοδο.

Εἰσερχόμενος ὁ ἱερεὺς μέσα στοῦ ἱεροῦ ἀπὸ τὴν Ὡραία Πύλη, ἀποθέτει τὰ Ἅγια Δῶρα πάνω στὴν ἁγία Τράπεζα, ὀλοκληρώνει τὸ θυμίαμα πού διέκοψε γιὰ νὰ ζητήσει τὴν συγχώρεση καὶ νὰ προσφέρει τὰ δῶρα καὶ θυμιάζοντας (τὰ ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπεζῆς Τίμια Δῶρα) ὀλοκληρώνει καὶ τὸν 50ο Ψαλμό, λέγοντας «**τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μύσχους**» καὶ **ἐλέησόν με, ὁ Θεός**. Δηλαδή, μόνο τότε πού θά φθάσει ὁ ἱερεὺς νὰ ἔχει συντετριμμένη καρδιά καὶ τεταπεινωμένο φρόνημα, θά γίνουν δεκτές οἱ προσφορές του καὶ τὰ δῶρα μας ἀπὸ τὸν Θεό.

Αὐτό ὅμως τὸ **τότε** προϋποθέτει καὶ κάτι τὸ ὁποῖο ἀπορρέει ἀπὸ μιά συντετριμμένη καὶ τεταπεινωμένη καρδιά. Προϋποθέτει κάτι, πού εἶναι βασικότατο γιὰ τὴν παρακάτω ἐξέλιξη τῆς θ.Λειτουργίας, πού θά τὸ ἐντοπίσουμε στὴν συνέχεια.

Εἶπαμε, ὅτι μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν κατηχουμένων, μένουν πλέον οἱ πιστοὶ γιὰ νὰ τελεσθεῖ ἡ ὑπόλοιπη θ.Λειτουργία. Ὅμως ἂν οἱ κατηχούμενοι εἶναι ἀνάξιοι νὰ γίνουν συμμετοχοὶ στὴν τέλεση τῆς ὑπολοίπης θ.Λειτουργίας, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι καὶ γιὰ τοὺς πιστοὺς τελείωσε τὸ κριτήριο τῆς ἀναξιότητος. Δηλαδή μπορεῖ μὲν νὰ ἔμειναν στὴν θ.Λειτουργία ὅλοι ὅσοι εἶναι ἔτοιμοι γιὰ νὰ κοινωνήσουν, ἀλλὰ πρέπει κι αὐτοί, ἀφοῦ πέρασαν τὸ κριτήριο τῶν ἀνθρώπων, νὰ μπορέσουν νὰ περάσουν καὶ τὸ κριτήριο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι 'Απ Β-23 «**ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας, καὶ δώση... ἐκάστω κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ**».

Αὐτὸ πού θά μᾶς δώσει τὸ δικαίωμα τῆς οὐσιαστικῆς συμμετοχῆς στὴν θ.Λειτουργία εἶναι τὸ νὰ συγχωρεθοῦμε μεταξύ μας. Νά μὴν ὑπάρχουν στίς καρδιές μας ἀποστροφές, διαμάχες, κακίες γιὰ τοὺς

ἄλλους ἀδελφούς μας ἐν Χριστῷ. Γι' αὐτό διακόπτει ὁ ἱερεὺς τὸν Ψαλμό, ζητᾷ συγγνώμην, προσφέρει τὰ Δῶρα στοῦ ἱεροῦ Θυσιαστήριου καὶ μετὰ ὀλοκληρῶνει τὸν 50ο Ψαλμό λέγοντας «τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους». Τότε δηλαδή θά εἶναι δεκτές οἱ προσφορές μας, ὅταν θά ἔχουμε συγχωρεθῆ μεταξύ μας μέσα σ' ἓνα κλίμα συντριβῆς καὶ ταπείνωσης. Ἄν δέν εἴμαστε συγχωρεμένοι, οἱ θυσίες δέν γίνονται δεκτές. Ἔτσι τὸ σημεῖο αὐτό τῆς θ.Λειτουργίας εἶναι βασικότατο.

Εἶναι τὸ κλεῖδί γιὰ νά προχωρήσουμε παρακάτω.

1) Πληρωτικά.

α) «Πληρώσωμεν τὴν δέησιν ἡμῶν τῷ Κυρίῳ».

Ἀμέσως μετὰ τὴν Μεγάλη Εἴσοδο ἀρχίζει ἡ ἐκφώνηση μιᾶς σειρᾶς αἰτημάτων, πού λαμβάνουν τὸ ὄνομα «πληρωτικά», ἐπειδὴ ἀρχίζουν μέ τὸ «Πληρώσωμεν...».

«Πληρώσωμεν τὴν δέησιν ἡμῶν» σημαίνει νά συμπληρώσουμε τὴν δέησή μας πρὸς τὸν Κύριο. Ἀλλά πότε τὴν ἀφήσαμε κενή καὶ πρέπει τώρα νά τὴν συμπληρώσουμε;

Τὰ αἰτήματα πού ἀκολουθοῦν εἶναι μιὰ δεύτερη σειρά αἰτημάτων, μέ πρώτη σειρά τὰ αἰτήματα τῆς Μ.Συναπτῆς πού λέγονται καὶ «εἰρηνικά» καὶ τὰ ὅποια ἐκφωνήθηκαν κατὰ τὴν ἔναρξη τῆς θ.Λειτουργίας. Ἐκεῖνα τὰ πρῶτα αἰτήματα, ἂν προσέξει κανεὶς θά δεῖ ὅτι εἶναι πολὺ γενικά. Λέμε τότε, καὶ ἀναφέρω ἐνδεικτικά κάποια. «Ἐπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου», «Ἐπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθόδοξων...», «Ἐπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους...», «Ἐπὲρ εὐκρασίας ἀέρων...», «Ἐπὲρ πλεόντων, ὀδοιπορούντων...» κ.λ.π. Τώρα μέ τὰ «πληρωτικά» ἀναπέμπουμε, ὅπως θά δοῦμε, αἰτήματα πολὺ πιό προσωπικά. Φυσικά δέν τὰ παραλείψαμε στὴν ἀρχή, γιὰ νά τὰ μοιράσουμε ἀναλόγως μέσα στὴν θ.Λειτουργία καὶ νά μὴν εἶναι συγκεντρωμένα ὅλα στὴν ἀρχή. Ἀλλά τὰ τοποθετεῖ ἐδῶ ἡ Ἐκκλησία, γιὰ ἓναν βασικότατο λόγο. Ἐπειδὴ τὰ αἰτήματα αὐτά εἶναι ἐντελῶς προσωπικά, πῶς θά μπορούσαμε νά τὰ ζητήσουμε στὴν ἀρχή τῆς θ.Λειτουργίας, ἀφοῦ ἀκόμη μεταξύ μας «δέν συγχωρεθήκαμε;». Ἔπρεπε λοιπὸν νά προσηγηθῆ ἡ ἀλληλοσυγχώρεση, πού γίνεται πρὸ τῆς Μ.Εἰσόδου, καὶ μετὰ νά ἀπευθύνουμε στὸν Κύριο τὰ αἰτήματα πού ἀναφέρονται στοῦ πρόσωπό μας. (Βάζει δέ στοῦ σημεῖο αὐτό τὴν συγχώρεση καὶ ὄχι ἐνωρίτερα, διότι οἱ μὲν κατηχούμενοι ἀκόμη δέν βαπτίσθηκαν γιὰ νά ἔ-

χουν τό δικαίωμα νά ζητήσουν τήν συγχώρεση ἀπό τόν Κύριο, οί δέ πιστοί εἶναι μέν βαπτισμένοι, ἀλλά ἔχοντες κάποια ποινή, βρίσκονται κι αὐτοί στήν τάξη τῶν κατηχομένων καί σημαίνει ὅτι ἀκόμη δέν μποροῦν νά ζητήσουν τήν συγνώμην ἀπό τόν Κύριο).

Μάλιστα ἕνα δεῖγμα ὅτι μπορεῖ νά γίνει ἀποδεκτό τό αἴτημα τῆς συγχώρεσής μας ἀπό τόν Κύριο, εἶναι καί τά λόγια πού λέγει ὁ ἱερεὺς κατὰ τήν Μ.Εἴσοδο· **«πάντων ἡμῶν μνησθεῖν Κύριος ὁ Θεός ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, πάντοτε· νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν»**. Τά λόγια αὐτά μᾶς ὀδηγοῦν κάπου ἐκεῖ κάτω ἀπό τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου. Ἔχουμε πεῖ (σελ. 178), ὅτι ἡ Μ.Εἴσοδος συμβολίζει **«τὴν πορεία τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Γολγοθᾶ, ὅπου ἔγινε καί ἡ Σταύρωσή Του»**. Ἐκεῖ ὅμως κάτω ἀπό τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου μας, συνέβησαν κάποια γεγονότα. Αὐτά ἔρχονται στὸν νοῦ μας καί μάλιστα ἡ ἐν μετανοίᾳ θαυμαστή δέηση τοῦ ληστοῦ πρὸς τόν Κύριο Λκ 23.42 **«μνησθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»**. Αὐτὴ τὴν προσευχή καί τὴν παράκληση ἀπευθύνουμε κι ἐμεῖς πρὸς τόν Κύριο, ζητώντας νά μᾶς συγχωρέσει καί νά ἀποδεχθεῖ καί τά δῶρα μας καί τὴν μετάνοιά μας. Ἔτσι ὁ ἱερεὺς, ἔχοντας κατὰ νοῦν αὐτό τό δικό μας αἴτημα, εἰσοδεύοντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν λαό, ἀπευθύνει πρὸς τοὺς πιστοὺς τὴν εὐχή νά τοὺς θυμηθεῖ καί νά τοὺς συμπεριλάβει ὁ Κύριος στήν Βασιλεία Του. Εὐχεται νά ἀκούσουν καί οἱ πιστοὶ τά τόσο παρήγορα λόγια τοῦ Κυρίου Λκ 23.43 **«ἀμήν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ»**. Αὐτό βέβαια μᾶς δημιουργεῖ μιὰ ὑποχρέωση. Τὴν ὑποχρέωση νά διαποτίσουμε τὴν ὑπαρξή μας μέ τό πνεῦμα τῆς συγχώρεσης καί τῆς μετάνοιας, ἔτσι ὥστε νά συγκρίνουμε τὴν δική μας μετάνοια μέ τὴν μετάνοια τοῦ ληστοῦ.

Φυσικά ὁ Κύριος ποτέ δέν μᾶς ξεχνᾶ, ἀλλὰ μᾶλλον ἐμεῖς τὸν ξεχνοῦμε. Μάλιστα λέγει τό ἐξῆς χαρακτηριστικό ὁ Κύριος στήν Ἀγ.Γραφή **«Εἶπε ἡ Σιών μέ παράπονο. Μέ ξέχασε ὁ Κύριος. Ὅμως σᾶς ἐρωτῶ· εἶναι δυνατόν ποτέ ἡ μάνα νά ξεχάσει τά παιδιά πού ἡ ἴδια γέννησε; ἀλλὰ μάθε ὅτι κι ἂν ἀκόμη ἡ μάνα ξεχάσει τά παιδιά πού γέννησε, ἐγὼ ὅμως δέν πρόκειται νά σέ ξεχάσω ποτέ. Μάλιστα γιὰ νά σοῦ τό βεβαιώσω, νά κοίταξε τά χέρια μου. Πάνω σ' αὐτά ἔχω**

ζωγραφίσει τὰ τείχη σου, γιά νά τά ἔχω πάντοτε μπροστά μου, νά τά βλέπω κι ἔτσι νά μή μπορῶ νά σέ ξεχάσω ποτέ.»¹ Ἦσ.49.14

Ἔτσι, λοιπόν κι ἔμεῖς ἀφού ἔχουμε δεδομένη τήν συγχώρεση πού τοῦ ζητοῦμε, λαμβάνουμε τό θάρρος νά τοῦ ζητήσουμε πράγματα προσωπικῆς ἀνάγκης. Τά συμπληρωματικά αὐτά αἰτήματα δέν τολμήσαμε στήν ἀρχή νά τά ὑποβάλουμε, διότι, ὅπως θά δοῦμε εἶναι τέτοιας μορφῆς, πού εἶναι ἀδύνατον νά μᾶς τά παραχωρήσει ὁ Κύριος ἄν προηγουμένως δέν εἴμαστε μεταξύ μας συγχωρεμένοι καί μέ τόν Θεό τακτοποιημένοι.

β) Ὑπέρ τῶν προτεθέντων τιμίων δώρων, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Εὐχόμεθα γιά τά Δῶρα πού προσφέρουμε ἐκείνη τήν ὥρα. Ἀλλά γιατί εὐχόμεστε; τί ἀνάγκη ἔχουν αὐτά τῶν δικῶν μας εὐχῶν;

Καί ἀπαντᾷ ὁ ἁγ.Νικόλαος Καβάσιλας λέγων: «**Ἄς ἰκετεύσουμε τόν Θεό γιά χάρη τῶν προκειμένων, γιά νά ἀγιασθῶν τά δῶρα καί ἡ ἀρχική μας πρόθεση νά εὔρει τό τέλος της²**». Παρακαλοῦμε δηλαδή τόν Κύριο νά μᾶς ἀξιώσει νά ἐκπληρωθεῖ ὁ σκοπός γιά τόν ὁποῖο τοῦ προσφέρουμε τά Τίμια αὐτά Δῶρα. Δηλαδή νά μᾶς ἀξιώσει ἀφ' ἑνός μὲν νά τελειώσουμε τήν θ.Λειτουργία, μήν τυχόν καί διακοπεῖ ἀπό σεισμό ἢ ἀσθένεια τοῦ ἱερέως. Καί ἀφ' ἑτέρου, γιά νά μπορέσουμε ἔμεῖς νά κοινωνήσουμε τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Πρέπει δέ νά ξέρουμε, ὅτι ποτέ μιᾶ θ.Λειτουργία δέν μένει ἀτελείωτη, ὅτι κι ἄν συμβεῖ. Ἡ ἄλλος ἱερεὺς θά τήν συνεχίσει, ἄν ἀσθενήσει ὁ ἱερεὺς ἢ σέ ἄλλο τόπο ἔξω ἀπό τόν ἱ.ναό θά γίνεῖ ἄν συμβεῖ ἕνας σεισμός. Σέ τέτοιες ἔκτακτες ἀνάγκες, ἄν δέν γίνεταί ἄλλιως, τελεῖται ὁ καθαγιασμός τῶν Τιμίων Δώρων καί ἡ κοινωνία τῶν πιστῶν, παραλείποντας ὅλα τά ἄλλα πού πλαισιώνουν τήν θ.λειτουργία.

Βέβαια ἔμεῖς καταθέσαμε τά Τίμια Δῶρα, ἀλλά πῶς μποροῦμε νά ξέρουμε ὅτι γίνονται δεκτά καί ἀπό τόν Κύριο;

¹ Ἦσ.49.14 «Εἶπε δὲ Σιών· ἐγκατέλιπέ με Κύριος, καί ὁ Κύριος ἐπελάθετό μου. 15 μή ἐπιλήσεται γυνή τοῦ παιδίου αὐτῆς τοῦ μή ἐλεῆσαι τὰ ἔκγονα τῆς κοιλίας αὐτῆς; εἰ δὲ καί ταῦτα ἐπιλάθοιτο γυνή, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐπιλήσομαί σου, εἶπε Κύριος. 16 ἰδοὺ ἐπὶ τῶν χειρῶν μου ἐζωγράφηκά σου τὰ τείχη, καί ἐνώπιόν μου εἶ διαπαντός»

² «Ὑπέρ τοῦ προκειμένου τόν Θεόν ἰκετεύσωμεν, ἵνα ἀγιασθῶσι τά δῶρα καί εἰς τέλος ἡμῖν ἢ ἐξ ἀρχῆς πρόθεσις ἔλθῃ» ἁγ.Νικ.Καβάσιλας Ε.Π.Ε. ΦΙΛΟΚ.τ.22. σελ.132,2

Σήμερα αυτό δέν φαίνεται καθαρά, αλλά τούς πρώτους χρόνους αυτό ήταν έντονο. Διότι είπαμε ότι Τίμια Δώρα δέν μπορούσαν νά προσφέρουν όσοι εύρισκοντο σέ έπιτίμιο και δέν είχαν δικαίωμα νά συμμετέχουν στήν τέλεση τής θ.Λειτουργίας, ούτε είχαν και τό δικαίωμα νά κοινωνήσουν. (Τότε οί χριστιανοί ήσαν έτοιμοι νά κοινωνοῦν κάθε Κυριακή, ένῶ τώρα τήν άρετή και ύποχρέωση τοῦ Χριστιανοῦ τήν ονομάσαμε κακία. Έτσι βλέπουμε νά κατακρίνεται εκείνος πού κοινωνεΐ συχνά).

Βέβαια θά έλεγε κανείς ότι και πάλι: πού φαίνεται ότι έστω και τών πιστών πού προσέφεραν τά Τίμια Δώρα ήταν δεκτά από τόν Θεό; Φαίνεται από τά λόγια τοῦ Κυρίου πού λέγει Μτ 18.18 «**Αμήν λέγω ὑμῖν, ὅσα ἐάν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐάν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ**». Και πάλι Ιω 20.21-23 «**εἰρήνη ὑμῖν. καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. 22 καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· 23 ἂν τινῶν ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινῶν κρατήτε, κεκρατήνται**».

Επομένως κάθε πράξη πού τελεΐται από τόν ιερέα γίνεται αποδεκτή και από τόν Θεό. Αφού δέχθηκε ὁ ιερεὺς τά Τ.Δώρα τών πιστών τά δέχεται και ὁ Θεός. Βέβαια δέν μπορεί νά κάνει ὁ ιερεὺς ὅ,τι θέλει, αλλά ὅ,τι θέλει ὁ Θεός. Πρέπει λοιπόν ὁ ιερεὺς νά πειθαρχεΐ στό θέλημα τοῦ Θεοῦ πού πού εκφράζεται στήν Αγ.Γραφή και τήν Ι.Παράδοση. Αν αυτά δέν συμβαίνουν, και από τούς πιστούς θά ζητήσεῖ ὁ Θεός τόν λόγο, αλλά και από τόν ιερέα για ὄλες τίς ἁμαρτίες τών πιστών, πού δέν τίς τιμώρησε και στάθηκε ἀδιάφορος.

Άρα ὁ ιερεὺς πρέπει νά μένει πιστός στό θέλημα τοῦ Θεοῦ κυρίως από δικό του συμφέρον για τήν σωτηρία του. Όμως και ὁ πιστός δέν έχει δικαιολογία νά πει ότι αφού εΐναι ιερεὺς, τί μ' ενδιαφέρει ἐμένα ἂν εΐναι ἁμαρτωλός;

Όμως στό βιβλίο «**Διαταγαί τών Αποστόλων**» βρίσκουμε συμβουλές πού εΐναι βασικότατες στό θέμα τής πνευματικῆς μας ζωῆς:

Ἡ ιστοσελίδα μας για μιά πνευματική ἐπικοινωνία: galilea.gr

«Ἀκούστε ἐπίσκοποι, ἀκούστε λαϊκοί, τί λέει ὁ Θεός: "θά ξεχωρίσω τό ἕνα κριάρι ἀπό τό ἄλλο καί τό ἕνα πρόβατο ἀπό τό ἄλλο" (Ιεζ.34.17), καί στούς ποιμένες λέει: θά κριθεῖτε ἐξ αἰτίας τῆς ἀπειρίας σας καί τῆς καταστροφῆς πού προκαλέσατε στά πρόβατα· δηλαδή θά κρίνω τόν ἕναν ἐπίσκοπο ἀπό τόν ἄλλο, καί τόν ἕνα λαϊκό ἀπό τόν ἄλλο καί τόν ἕνα ἄρχοντα ἀπό τόν ἄλλο. Γιατί τά πρόβατα αὐτά καί τά κριάρια εἶναι λογικά καί ὄχι ἄλογα, καί νά μή πεῖ ποτέ ὁ λαϊκός, ὅτι ἐγώ εἶμαι πρόβατο καί ὄχι ποιμένας. Καί ὅπως τό πρόβατο, πού δέν ἀκολουθεῖ τόν καλό ποιμένα ἀφήνεται στή διάθεση τῶν λύκων νά τό κατασπαράξουν, ἔτσι καί ἐκεῖνο πού ἀκολουθεῖ τόν κακό ποιμένα ἔχει σίγουρο τό θάνατο, γιατί θά τό καταφάει. Γι' αὐτό πρέπει νά φεύγετε ἀπό τούς ποιμένες πού διαφθείρουν. Τόν καλό λοιπόν ποιμένα ὁ λαϊκός νά τόν τιμᾷ, νά τόν ἀγαπά, νά τόν σέβεται ὡς πατέρα, ὡς κύριο, ὡς δεσπότη, ὡς ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ, ὡς δάσκαλο τῆς εὐσεβείας· γιατί, ὅποιος ἀκούει αὐτόν, ἀκούει τόν Χριστό, καί ὅποιος ἀπορρίπτει αὐτόν, ἀπορρίπτει τόν Χριστό, καί αὐτός πού δέ δέχεται τόν Χριστό, δέ δέχεται τό Θεό καί Πατέρα του³».

(ΕΠΕ Απ.Πατ. τ.1.σελ.88,19-20)

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

«Ἡ κυρά Σαρακοστή δέν ἔχει στόμα, γιατί εἶναι ὅλο νηστεία. Τά χέρια τῆς εἶναι σταυρωμένα γιά τίς προσευχές. Καί ἔχει 7 πόδια, ὅσες καί οἱ ἐβδομάδες τῆς Σαρακοστῆς»

³ «Ἀκούσατε, οἱ ἐπίσκοποι, καί ἀκούσατε, οἱ λαϊκοί, ὡς φησιν ὁ Θεός: "κρινῶ κριόν πρὸς κριόν καί πρόβατον πρὸς πρόβατον", καί πρὸς τούς ποιμένας λέγει· κριθήσεσθε ἕνεκεν τῆς ἀπειρίας αὐτῶν καί τῆς εἰς τά πρόβατα διαφθορᾶς, τοῦτ' ἔστιν ἐπίσκοπον πρὸς ἐπίσκοπον κρινῶ καί λαϊκόν πρὸς λαϊκόν καί ἄρχοντα πρὸς ἄρχοντα. Λογικά γάρ τά πρόβατα καί οἱ κριοὶ οὔτοι, ἀλλ' οὐκ ἄλογα, ἵνα μήποτε εἴπη ὁ λαϊκός, ὅτι ἐγώ πρόβατόν εἰμι καί οὐ ποιμήν. Ὅσπερ δέ τῷ καλῷ ποιμένι τό ἀκολουθοῦν πρόδηλον ἔχει τόν θάνατον, ὅτι κατατρώξεται αὐτό. Διό φευκτέον ἀπό τῶν φθορέων ποιμένων. Τόν μέντοι ποιμένα τόν ἀγαθόν ὁ λαϊκός τιμάτω, ἀγαπάτω, φοβείσθω ὡς πατέρα, ὡς κύριον, ὡς δεσπότην, ὡς ἀρχιερέα Θεοῦ, ὡς διδάσκαλον εὐσεβείας· ὁ γάρ αὐτοῦ ἀκούων, Χριστοῦ ἀκούει, καί ὁ αὐτόν ἀθετῶν, Χριστόν ἀθετεῖ, καί ὁ τον Χριστόν μή δεχόμενος, οὐ δέχεται τόν αὐτοῦ Θεόν καί Πατέρα» (ΕΠΕ Απ.Πατ. τ.1.σελ.88,19-20)

Ζήτησα από τον Θεό...

Ζήτησα από τον Θεό, νά μου δώσει **Δύναμη**...

κι' Αυτός μου έδωσε **ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ** για νά τίς ξεπεράσω!

Του ζήτησα **Σοφία**...

κι' Αυτός μου έδωσε **ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ** νά μάθω νά λύνω!

Του ζήτησα **Οικονομική Άνεση**...

κι' Αυτός μου έδωσε **ΝΟΥ** και **ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ** νά δουλεύω!

Του ζήτησα **Θάρρος**...

κι' Αυτός μου έδωσε **ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ** νά ξεπερνῶ!

Του ζήτησα **Άγάπη**...

κι' Αυτός μου έδωσε **ΑΝΗΜΠΟΡΑ ΑΤΟΜΑ** νά βοηθῶ!

Του ζήτησα **Χάρες**...

κι' Αυτός μου έδωσε **ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ** νά ἐκμεταλλευτῶ!

Απ' ὅτι ζήτησα, δέν πῆρα «τίποτα».

Τίποτα ἀπό αὐτά πού ἤθελα.

Πῆρα ὅμως τὰ ΠΑΝΤΑ....

**αὐτά πού πραγματικά
χρειαζόμουν!!!**

« ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ »

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ ΜΑΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΧΙΜ.ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Θ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΗΛ. 2410280569 E-mail: galilea4@yahoo.gr. ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ galilea.gr

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΜΕ ΤΙΣ ΕΥΛΟΓΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ κ.ΙΓΝΑΤΙΟΥ
ΜΕΡΟΣ ΤΩΝ ΕΞΟΔΩΝ ΕΚΤΥΠΩΣΗΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΛΑΜΟΣ